

สิ่งที่คุณพ่ออายุ 96 ปีตอบเมื่อลูกชายถาม “คุณพ่อครับ ทำไมคุณพ่อถึงไปโบสถ์ คุณพ่อมองไม่เห็น ไม่ได้ยิน คุณพ่อไปไหนมาไหนลำบาก ทำไมคุณพ่อถึงไปโบสถ์ครับ” คุณพ่อตอบว่า “ศีลระลึก พ่อไปเพื่อรับส่วนศีลระลึก”

ขอให้เราแต่ละคนมาที่การประชุมศีลระลึกโดยพร้อมที่จะมี “ประสบการณ์ทางวิญญาณที่แท้จริง ศีลมหาสนิทอันศักดิ์สิทธิ์ การเริ่มใหม่สำหรับจิตวิญญาณ [ของเรา]”¹⁸

ดิฉันทราบว่าพระบิดาบนสวรรค์และพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงพระชนม์ ดิฉันสำนึกคุณสำหรับโอกาสที่ศีลระลึกทำให้ดิฉันรู้สึกถึงความรักของพระองค์และรับส่วนของพระวิญญาณ ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* (1997), 283.
2. หลักคำสอนและพันธสัญญา 20:77.
3. เฮนรี่ บี. อายริงก์, “That We May Be One,” *Ensign*, May 1998, 67.
4. หลักคำสอนและพันธสัญญา 20:77, 79.
5. งานแปลของโจเซฟ สมิธ, มัทธิว 26:22 (ใน Matthew 26:26, footnote c, และใน the Bible appendix).
6. งานแปลของโจเซฟ สมิธ, มัทธิว 26:24 (ใน the Bible appendix); ดู มัทธิว 26:26–28; มาระโก 14:22–24; ลูกา 22:15–20. ด้วย.
7. ดู 3 นีไฟ 18:7, 11; หลักคำสอนและพันธสัญญา 20:75.
8. ดู “ฉันทึกรักษาพันธสัญญาว่าจะระลึกถึงพระผู้ช่วยให้รอดตลอดมาอย่างไร” หลักสูตรโรงเรียนวันอาทิตย์ จงตามเรามา; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember; *True to the Faith: A Gospel Reference* (2004), 147–48.
9. หลักคำสอนและพันธสัญญา 20:77.
10. ยอห์น 14:15.
11. เมลวิน เจ. บาล์ลาร์ด, ในเมลวิน เจ. บาล์ลาร์ด, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* (1966), 132–33.
12. ยอห์น 6:48.
13. ยอห์น 4:10.
14. 3 นีไฟ 20:8–9.
15. หลักคำสอนและพันธสัญญา 20:77.
16. 3 นีไฟ 9:14.
17. ดิฉันขอขอบคุณแอน แมคเซน สำหรับความคิดของเธอในบทความนี้
18. เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์, *Christ and the New Covenant*, 283.

โคยเอ็ลเคอร์ ซี ฮอง (แซม) วอง แห่งสาวกเจ็ดสิบ

ให้ความช่วยเหลือ อย่างเป็นเอกภาพ

ในการช่วยพระผู้ช่วยให้รอด เราต้องทำงานร่วมกันเป็นเอกภาพและเป็นนำหนึ่งใจเดียว ทุกคน ทุกตำแหน่ง และทุกการเรียกมีความสำคัญ

บ่อยครั้งที่เราได้ยินประธานโรมัส เอส. มอนสัน พูดว่า “เอื้อมือออกไปช่วยชีวิตคน”¹ เรื่องราวเรื่องหนึ่งในพันธสัญญาใหม่เข้ามาในความคิดข้าพเจ้า เป็นการเปรียบเทียบที่ยอดเยียมมากถึงวิธีที่สมาชิกและผู้สอนศาสนาสามารถทำงานร่วมกันเป็นเอกภาพผ่านสภาวะอืดเพื่อเอื้อมือออกไปและช่วยเหลือ เรื่องนี้อยู่ในมาระโก 2:1-5 ข้าพเจ้าค้นพบว่าประสบการณ์ที่พระเยซูทรงใช้สอนหลักคำสอนหรือหลักธรรมบางอย่างแก่เรานั้นสร้างแรงบันดาลใจที่สูงสุดและเข้าใจง่ายเสมอ

บุคคลหนึ่งในเรื่องนี้คือชายง่อยคนหนึ่งที่ไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ถ้าปราศจากการ

ช่วยเหลือ ชายคนนี้ได้แต่อยู่บ้าน รอคอยความช่วยเหลือ

ในวันเวลาของเรา เรื่องนี้อาจเกิดขึ้นแบบนี้ มีคนสี่คนกำลังทำงานมอบหมายจากอัคราภิเษกให้ไปเยี่ยมชายคนหนึ่งป่วยเป็นง่อยที่บ้านของเขา ข้าพเจ้านึกภาพออกว่าคนหนึ่งมาจากสมาคมสงเคราะห์ อีกคนหนึ่งจากโครัมเอ็ลเดออร์ อีกหนึ่งคนจากฐานะปุโรหิตแห่งอาโรน และคนสุดท้ายแต่ไม่ได้สำคัญน้อยสุดคือผู้สอนศาสนาเต็มเวลาคนหนึ่ง ในการประชุมล่าสุดของสภาวะอืด หลังจากสนทนากันถึงความต้องการในวอร์ดอัคราภิเษกได้ให้งานมอบหมาย “ให้ช่วยเหลือ” ทั้งสี่คนได้รับมอบหมายให้ไปช่วยชายคนหนึ่งที่

ป่วยเป็นง่อย พวกเขา รอไม่ไหวที่จะให้ชายคนนั้นมาโบสถ์เอง พวกเขาต้องไปที่บ้านและเยี่ยมเขา ต้องออกไปเสาะหาเขา แล้วพวกเขา ก็ไป ชายคนนั้นถูกนำมาหาพระเยซู

“มีคนที่คนหามคนง่อยคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์” (มาระโก 2:3)

อย่างไรก็ตาม ห้องแอดไปด้วยผู้คน พวกเขาเข้าไปทางประตูไม่ได้ ข้าพเจ้าแน่ใจว่าพวกเขาคงพยายามทำทุกอย่างสุดความสามารถ แต่ก็ยังไม่สามารถเข้าไปได้ หลายอย่างไม่ได้เป็นไปอย่างราบรื่นตามที่วางแผนไว้ มีอุปสรรคขัดขวางระหว่างทางแห่ง “การช่วยเหลือ” แต่พวกเขาก็ไม่ยอมแพ้ พวกเขาไม่ได้ทิ้งชายง่อยคนนั้นไว้ที่ประตู พวกเขาปรึกษากันว่าจะทำอย่างไรต่อไป—จะนำชายคนนี้ไปให้พระเยซูคริสต์รักษาได้อย่างไร งานของการช่วยพระเยซูคริสต์ในการช่วยจิตวิญญาณอย่างน้อยที่สุดก็ได้เป็นการเรียกร้องที่มากเกินไป พวกเขาวางแผน—ซึ่งก็ไม่มีงาย แต่พวกเขาลงมือทำจริง

“แต่เมื่อพวกเขาไม่สามารถเข้าไปถึงตัวของพระองค์เพราะมีคนมาก พวกเขาจึงจะคาดฟ้าตรงที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อทำเป็นช่องแล้วพวกเขาก็หย่อนแคร่ที่คนง่อยนอนอยู่ลงไป” (มาระโก 2:4)

พวกเขานำชายคนนั้นขึ้นบนหลังคา ซึ่ง

เดาเอาว่าคงไม่มีบันไดให้ปีนด้านนอก คงใช้เวลาพอสมควรที่จะนำใครคนหนึ่งขึ้นไปบนหลังคาได้ ข้าพเจ้าคิดว่าอาจจะเป็นแบบนี้: ยาวจนชายในวอร์ดคงจะปีนขึ้นไปก่อนและเนื่องจากยังหุ่มแน่นและมีกำลัง คงไม่ใช่เรื่องยากสำหรับเขา ผู้สอนประจำบ้านจากโครัมมิเอิลเดออร์พร้อมกับผู้สอนศาสนาเต็มเวลาที่สูงและแข็งแรงคงจะอยู่ข้างล่างและช่วยดันขึ้นไป สตรีจากสมาคมสงเคราะห์คงคอยบอกให้ระวังและพูดให้กำลังใจ พวกเขาผู้ชายหรือหลังคาออกขณะที่สตรีทำงานนี้ยังคงปลอบใจคนป่วยซึ่งกำลังรอการรักษายู่—เพื่อเขาจะสามารถเคลื่อนไหวด้วยตนเองและเป็นอิสระ

งานมอบหมายในการช่วยเหลือนี้ต้องการการทำงานร่วมกันของทุกคน ในช่วงเวลาวิกฤตินี้ ต้องมีการประสานงานกันอย่างระมัดระวังเพื่อหย่อนชายคนนั้นลงจากหลังคา ทั้งสี่คนจะต้องทำงานร่วมกันเป็นเอกภาพและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว ต้องไม่มีการขัดแย้งในบรรดาทั้งสี่ พวกเขาต้องค่อยๆ หย่อนชายง่อยคนนี้ในเวลาเดียวกัน หากมีใครคนหนึ่งปล่อยเชือกเร็วกว่าอีกสามคนที่เหลือ ชายคนนี้อาจจะหล่นจากเตียง เขาคงไม่สามารถจับเตียงไว้ได้ในสภาพที่อ่อนแอเช่นนี้

ในการช่วยพระผู้ช่วยให้รอด เราต้องทำ

งานร่วมกันเป็นเอกภาพและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว ทุกคน ทุกตำแหน่ง และทุกการเรียกมีความสำคัญ เราจะต้องมีความเป็นเอกภาพในพระเจ้าพระเยซูคริสต์ของเรา

ในที่สุด คนป่วย ชายง่อยคนนั้นถูกวางอยู่เบื้องพระพักตร์พระเยซู “เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของพวกเขา พระองค์จึงตรัสกับคนง่อยว่า ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” (มาระโก 2:5) พระเยซูทรงแสดงพระกรุณาธิคุณแก่เขาและทรงรักษาเขา—ไม่ใช่แค่ทางกายเท่านั้นแต่ทางวิญญาณด้วย: “ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับการอภัยแล้ว” ช่างยอดเยี่ยมเพียงใด เราไม่อยากจะให้สิ่งนี้เกิดขึ้นกับเราทุกคนหรือ แนนอนข้าพเจ้าอยากให้เกิดขึ้น

เรารู้จักใครบ้างไหมในชีวิตที่กำลังทนทุกข์จากการเป็นง่อยทางวิญญาณ ใครบางคนที่ไม่สามารถกลับมาโบสถ์ได้ด้วยตัวของเขาเอง เขาหรือเธอที่อาจจะกลายเป็นลูกคนหนึ่งของเรา พ่อแม่ของเรา คู่ครองหรือแม้กระทั่งเพื่อนของเรา

ในเวลานี้แต่ละโบสถ์มีผู้สอนศาสนาเต็มเวลาจำนวนมาก จะเป็นการฉลาดถ้าอธิการและประธานสาขาจะใช้พวกเขาให้มากขึ้น ในสภาวอร์ดและสาขา อธิการสามารถเชิญสมาชิกในสภาแต่ละคนให้นำรายชื่อคนที่

ต้องการความช่วยเหลือเข้ามาในสภา สมาชิกในสภาวอร์ดจะปรึกษากันด้วยความรอบคอบถึงวิธีที่จะให้การช่วยเหลือที่ดีที่สุด อธิการจะตั้งใจฟังแนวคิดต่างๆ และให้งานมอบหมายผู้สอนศาสนาเต็มเวลาเป็นแหล่งช่วยเหลือเยี่ยมสำหรับวอร์ดในความพยายามช่วยเหลือนี้ พวกเขายังหนุ่มแน่นและมีกำลัง พวกเขายินดีที่จะมีรายชื่อเฉพาะเจาะจงของคนที่เราจะทำงานด้วย พวกเขาสนุกในการทำงานร่วมกับสมาชิกวอร์ด พวกเขารู้ว่านี่จะเป็นโอกาสดีในการเสาะหา พวกเขาอุทิศตนต่อการสถาปนาอาณาจักรของพระเจ้า พวกเขามีประกายที่พยายามที่เข้มแข็งว่าพวกเขาจะเป็นเหมือนพระคริสต์ยิ่งขึ้นขณะที่มีส่วนร่วมในความพยายามช่วยเหลือนี้

สุดท้ายนี้ ขอให้ข้าพเจ้าแบ่งปันสมบัติที่ซ่อนอยู่ในเรื่องราวของพระคัมภีร์นี้ ซึ่งอยู่ในข้อ 5 “เมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเห็นความเชื่อ *ของพวกเขา*” (เพิ่มตัวเอน) ข้าพเจ้าไม่เคยสังเกตมาก่อนในอดีต—ความเชื่อ *ของพวกเขา* การรวมศรัทธาของพวกเขาจะมีผลต่อความผาสุกของผู้อื่น

คนเหล่านั้นคือใครเมื่อพระเยซูทรงกล่าวอ้างถึง อาจจะมีคนถึงสี่คนในที่ปาซาที่ย่อยมา ตัวชายที่ย่อยเอง คนที่สวดอ้อนวอนให้เขา และคนที่กำลังนั่งฟังคำสอนของพระเยซู และคอยเอาใจช่วยอยู่อย่างเงียบๆ เพื่อรอปาฏิหาริย์ที่จะเกิดขึ้นอีกไม่นาน อาจจะมีถึงภรรยา บิดามารดา บุตรีธิดา ผู้สอนศาสนา ประธานโครัม ประธานสมาคมสังเคราะห์ อธิการ และมีมิตรสหายที่อยู่แดนไกล เราทุกคนสามารถช่วยกันและกันได้ เราควรจะช่วยแรงร่วมใจกันในการเสาะหาเพื่อให้ความช่วยเหลือคนที่ต้องการความช่วยเหลือ

ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระเยซูคริสต์คือพระผู้เป็นเจ้าแห่งปาฏิหาริย์ พระเยซูคริสต์ทรงรักเราทุกคนและมีพลังอำนาจช่วยให้รอดและรักษาเรา ทั้งทางกายและทางวิญญาณ เมื่อเราช่วยพระองค์ในพันธกิจแห่งการช่วยจิตวิญญาณให้รอดของพระองค์ เราก็จะได้รับความช่วยเหลือด้วยเช่นกัน ข้าพเจ้าเป็นพยานในพระนามอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ แม้พระเยซูคริสต์ เอเมน ■

อ้างอิง

1. สำหรับตัวอย่าง ดู โทมัส เอส. มอนตัน “ความรับผิดชอบของเราในการช่วยชีวิต,” *เลียวไฮนา*, ต.ค. 2013, 5.

โดย **เอ็ลเดอร์คี. ทอคค์ คริสทอฟเฟอร์สัน**
แห่งโครัมอัครสาวกสิบสอง

เป็นอิสระตลอดกาล เพื่อกระทำด้วยตนเอง

นี่คือพระประสงค์ของพระผู้เป็นเจ้าที่เราจะเป็นชายและหญิงอิสระ สามารถบรรลุศักยภาพสูงสุดของเราทั้งทางโลกและทางวิญญาณได้

ละครของวิลเลียม เชกสเปียร์ชื่อ *The Life of King Henry V* (พระชนมชีพของสมเด็จพระเจ้าเฮนรี่ที่ 5) มีฉากเวลากลางคืนในค่ายทหารอังกฤษที่อาแฉง-กูร์ตก่อนจะสู้รบกับกองทัพฝรั่งเศส ในแสงสลัว พระเจ้าเฮนรี่ปลอมพระองค์เสด็จท่ามกลางกองทหารซึ่งไม่มีใครสังเกตเห็น พระองค์สนทนากับพวกเขา พยายามประเมินขวัญกำลังใจกองทหารที่มีจำนวนน้อยมากเมื่อเทียบกับฝ่ายตรงข้าม เนื่องจากทหารไม่รู้ว่พระองค์เป็นใคร จึงแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมา ระหว่างการสนทนาช่วงหนึ่งพวกเขาวิเคราะห์กันว่าใครต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับทหารในสนามรบ—พระราชารหรือทหารแต่ละคน

ในประเด็นหนึ่งพระเจ้าเฮนรี่ประกาศว่า “ข้าคิดว่าข้าไม่อาจพอใจกับการตายในที่ใดนอกจากในกองทัพของพระราชาร เพราะอุดมการณ์ของพระองค์นั้นเที่ยงธรรม”

ไมเคิล วิลเลียมส์ตอบกลับว่า “นั่นเกินกว่าที่เราจะรู้”

สหายของเขาเห็นด้วย “ใช่ เราไม่จำเป็นต้องรู้ให้มากกว่านี้ เพราะเพียงพอดแล้วแก่เรา ที่รู้ว่าเราเป็นทหารของพระราชาร หากอุดมการณ์ของพระองค์ผิด เราก็หาได้ผิดไม่ ความผิดของเราจะถูกกลบฝังไปเพราะเราเพียงเชื่อ

ฟังพระองค์”

วิลเลียมส์เสริมว่า “ถ้าอุดมการณ์ของพระราชารไม่ดี พระองค์ก็มีหน้าที่รับผิดชอบเพียงผู้เดียว”

ไม่แปลกใจเลย พระเจ้าเฮนรี่ไม่เห็นด้วย “ทหารทุกคนมีหน้าที่ต่อพระราชาร แต่จิตวิญญาณของทหารทุกคนเป็นของตนเอง”

เชกสเปียร์ไม่พยายามหาคำตอบให้ประเด็นโต้เถียงนี้ในละคร และในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ประเด็นโต้เถียงนี้ดำเนินต่อมาถึงยุคสมัยของเรา—ใครรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตเรา

เมื่อสิ่งต่างๆ เริ่มแย่งง มักจะมีการโทษผู้อื่นหรือแม้แต่พระผู้เป็นเจ้า บางครั้งความรู้สึกถึงสิทธิประโยชน์ส่วนตนมีมากขึ้น แต่ละคนหรือกลุ่มชนพยายามจะยกหน้าที่รับผิดชอบต่อสภาพความเป็นอยู่ของตนเองไปให้ผู้อื่นหรือรัฐบาล ในเรื่องทางวิญญาณ บางคนคาดเดาว่าชายและหญิงไม่จำเป็นต้องพยายามทำความชอบธรรมส่วนตัว—เพราะพระผู้เป็นเจ้าทรงรักและทรงช่วยเรา “ดังที่เราเป็น”

แต่พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ให้บุตรธิดาของพระองค์กระทำตามสิทธิ์เสรีทางศีลธรรม ซึ่งพระองค์ประทานแก่พวกเขา “เพื่อมนุษย์ทุกคนจะรับผิดชอบบาปของเขาเองในวันแห่ง